

Legg ut ulla én gang til

Dom. 6,7

- Av Petra Sveum -

Denne Gideons historie har vært i tankene sent og tidlig siden vi hadde vårt siste misjonærmøte 9.-10. oktober. Hovedposten på dagsordenen var bemanningsspørsmålet. Et raskt overslag over de mest prekære behov viste at vi fra neste år (gjerne før!) trenger minimum 23 misjonærer ut til Zaire. Og da er ikke de enorme behovene i den høyere skolen tatt med og heller ikke alle tomme misjonsstasjoner. Antallet burde nok helst fordobles, for arbeid er det mer enn nok av til alle.

Israels historie på Gideons tid er som et speilbilde av Zaire i dag når det gjelder Guds rikes arbeid. I Dom. 6,3 står det at midianittene og amalekittene og Østens barn drog opp mot Israels folk hver gang de hadde sådd og at israelittene ble helt utarmet ved fiendens hånd. Dette er sannheten også for vårt felt her ute, spesielt det vi kaller «vårt nye felt» - Maniema og Kisangani - som i virkeligheten ikke er noe nytt misjonsfelt, - men utbrent mark etter andre misjoner som virket der for år tilbake. Satan har benyttet seg av «den brente jords taktikk» og har i sannhet lykkes. Også her på «vårt gamle felt» merker vi «midianittenes og amalekittenes» herjinger. Deres mål er nå som før å ødelegge det som er sådd...

Israel ble reddet fordi det var en enkel, liten Gideon, en Gideon som led med folket og som så nøden og behovene rett inn i øynene, en Gideon som lyttet når befrieren talte, en Gideon som lot himme-

lens Gud lede og bestemme. Derfor ble Israel reddet. «Gå av sted så sterk som du er,» lød oppfordringen. Tenk, sterk! og han som var så svak, den yngste i landets ringeste ætt. «Så sterk som du er», ble det sagt. Altså ikke så sterk som du ønsker å være, så sterk som den eller den, eller så sterk som du egentlig burde være, men så sterk som du er her og nå - for Allmaktens Gud som har kalt, går selv med.

Så gikk Gideon så sterk som han var, eller rettere, så svak som han var. Så tar han de første skritt på lydighetens vei og får beskjed om å fortsette. Foran den store og viktige avgjørelsen, da det virkelig gjaldt, bad han om et nytt bevis på at Herren var med og en stadfestelse på kall og ledelse. Han la ut ulla, én gang og én gang til, fikk det tegnet han bad om og dro straks av sted uten å nøle. Og Israel ble berget!

Zaire har dessverre så altfor få menn (kvinner) av Gideons støp-

ning i dag, og nå som det trengs mer enn før. Hvorfor kan hele Maniema og Kisangani regnes som nybrottsfelt i dag til tross for Ordet som så rikelig ble sådd der for årtier tilbake? Jo, det var ingen Gideon som slo «midianittene» og «amalekittene» på flukt. De fikk herje fritt. Hele vårt felt nå d.v.s. både det såkalte «øvre feltet» eller «gamlefeltet» og det såkalt «nedre eller nye feltet» er i overhengende fare for å bli avsvidd mark dersom hjelpen fremdeles uteblir, dersom Gideon fremdeles nekter å gå.

Så er denne artikkelen et samstemmig rop fra alle oss som står i arbeidet her ute, et rop om hjelp. Vi ønsker å rope av våre lungers fulle kraft: «Kom fram, Gideon!» Hvor er det blitt av deg? Legg ut ulla på nytt! Kom ut! Arbeidet venter i bibelskoler, litteraturarbeid, barne/ungdomsarbeid, evangelisering, bibelkurser, skolearbeid, sykearbeid, byggearbeid (kirker), osv. osv. Hvem du så er og hva du så er av yrke, - her ute trenger du aldri frykte «arbeidsløshets-spøkelset».

Å! den som kunne få deg på hørehold nå! - Deg, nettopp deg. - Du unge Gideon, som går Bibel- og misjonslinjen på en av våre høyskoler, hvorfor ikke ta et praksisår her ute før du går videre? Du kan da vel i hvert fall «legge ut ulla» så får du se.

Du unge Gideon i menighetene våre, du som er så usikker på ditt framtidskall og yrke. Hvorfor ikke benytte ventetiden her ute, bruke den i tjeneste for andre? Det koster

Forts. s. 15

KORSETS SEIER, lørdag 21. november 1981

★

Legg ut ulla...

Forts. fra s. 6

ingenting «å legge ut ulla». Gjør det du også. Du får sikkert svar og det rette svar for deg. Prøv!

Og du Gideon, som allerede er veletablert. Du føler deg så ofte utilfreds der i velferdsstaten og materialismens hverdag. Du merker at det er noe som drar på deg for å få deg inn i en mer meningsfylt tilværelse, få deg inn i en oppgave der du kan utrette noe for andre, hjelpe, lindre, i det hele: være noe for dem som virkelig trenger det. Du, her ute har de bruk for deg 365 dager av året. Legg ut ulla!

Du som nå er kommet så langt at du «tituleres» som «misjonskandidat for Zaire», ta det ikke altfor mye med ro når det gjelder forbedringer. Skynd deg å bli startklar og gjør som Gideon: Dra så fort du får tegnet. Herren er med deg!

Og så dere, våre kjære misjonærkolleger! - dere som har vært her ute, dere som kjenner behovene, dere som satset slik før... hvorfor kommer dere ikke ut igjen? Hvorfor kommer ikke du? - Ble du så skuffet, sier du? Skuffet over folket, over de kristne også. Ja, det

hender over alt i verden det, til med i gamle, gode Norge. Men du, Gud har ikke kalt oss hit ut for at Zairefolket skal bli slike som vi vil ha dem. Han har kalt oss hit ut for å virke blant dem, hjelpe dem og bringe dem evangeliet slike som de er. Helst ble du vel skuffet over oss dine medarbeidere. Ja, det er lett forståelig! Men om du skal vente til misjonærene blir snille mot hverandre og noe bortimot engler, ja, da må du nok vente til tusenårsriket og da har verken Zaire eller andre land bruk for oss som misjonærer.

Vær klar over at alle disse unnskyldningene er Satans triks for å få deg til å holde deg hjemme slik at hans midianitter og amalekitter kan herje fritt på den plassen du egentlig skulle vært. Og du kan tro de herjer! Derfor, driv alle disse unnskyldningene ut av din tankeverden i Jesu navn, og husk det gamle, gode rådet: «Den beste kritikk mot andre kristne (la oss si misjonærer også), er å be om å bli en bedre kristen (misjonær) selv.» Kjære medarbeider, vær så snill og legg ut ulla én gang til!

Så til slutt et ord til hver eneste en som leser dette: Be! Be for Zaire som aldri før! Be om at høstens Herre må drive arbeidere ut, og prøv deg selv inn for Guds ansikt, legg ut ulla slik at du får se klart hva du skal gjøre i denne så prekære situasjon i vår misjon. Du er fullt opptatt, sier du, helengasjert, stresset... Ja, det vet vi om. Du er i full sving med å bygge deg hus, med å restaurere, med å etablere

din stilling, med å skaffe barn, å en best mulig framtid eller med å trygge din alderdom. Alt dette er riktig, så vel og så bra, men du, kan du ikke likevel nå, nettopp nå, midt i din travle hverdag, ta deg en 5-10-minutters pause og lese to vers fra den vise Salmos bok, kapt. 24,11.27. Forresten, la oss lese det sammen:

«Frels dem som hentes til døden, og hold tilbake dem som føres skjelvende bort til retterstedet.»

«Fullfør din gjerning der ute og gjør den ferdig på marken! Siden kan du bygge ditt hus.»

Legg så ut ulla og vær Ordets gjører, og ikke bare dets hører. Lykke til og velkommen med i «høstens» innhøstnings- og bergingsaksjon!

KS KRONIKK - LØRDAG 16. MAI 1981

Dette spørsmålet har stått for meg helt siden august i fjor da vi hadde bibelkurs for våre ledende brødre, og spørsmålet ble formyet under årets feltkonferanse her i februar i år. Nå under en kortere «avkoblingsperiode» p.g.a. sjukdom er dette spørsmålet og noen tanker i denne forbindelse blitt

PETRA SVEUM:

Har høstens Herre regnet feil

som en tærende ild i mitt indre og jeg må få dele det med andre. Det skjer under færer og med frykt og megen beven, men det får bare «stå» til».

På nevnte bibelkurs ble det ved to anledninger spesielt pekt på de enorme områdene her ute som fremdeles er uten evangeliet. Det var som om Makedonia-ropet lød fra alle kanter: «Kom i Hjelpe oss! Send oss evangeliet!» Under årets feltkonferanse var det tatt ut noen som skulle redegjøre for arbeidet på de forskjellige felt innen vårt område. Det var gripende å høre beretninger fra Kisangani, Kindu, Maniema, Kiindi, Kabare osv. Og igjen lød Makedonia-ropet og kanskje enda mer intenst: «Kom oss til hjelp! Send oss arbeidere!»

Da jeg satt og lyttet til dette, tok jeg til å gruble litt, regne litt, spørre litt. «Disse feltene, markene, åkeriteigene, hører de ikke inn under Guds arbeidsmark?» Vi vet jo at en av bondens viktigste oppgaver er å skaffe seg arbeidere og nok av arbeidere for å få avlingen i hus

«Bonde Hans» kom ut på åkeren og ropte til Yngvar: «Yngvar, du må hjelpe med høyonna. Karene mine rækker ikke med alt og vi frykter regnet.» Yngvar kunne jo protestere og sagt som slik: «Nei, hør no min gode bonde. Du har kalt meg hit for å lukke i kårhållåkeren og du ser det er mer enn nok arbeid

her. Dessuten arbeider vi så godt sammen vi fem her at jeg føler slett ikke for å flytte på meg, ikke enda i hvert fall...» Men Yngvar svarte ikke slik. Han reiste seg bare stille, børstet jorda av knærne, tørka hendene på bukselåra og sa med et godt, lyst smil: «Ja, eg kjem nå med ein gong!» Så gikk han til den ensomme, kjedelige jobben det var å siste der på hestevira tima etter time og rake den kjempestore kløvervollen. Yngvar var villig og klar til «omplassering», derfor ble også *den delen* av «arbeidsmarken» ferdigjøslet.

En morgen uteble Magne da vi stilte opp for å begynne arbeidet. Vi undret oss, men broren fortalte at Magne var sendt til meieriet med melka fordi sveiseren måtte hjelpe til med hesjing. Skulle Magne «kjøre mjølka». Han den «spe-de yngling» og så *den* vegen, over *den* brua og i *den* trafikken nede i sentrum... Men Magne dro glad og trygg av sted for han kjente «Bonde Hans» og visste at det var

flotte administrative evner. Uten villige arbeidere hadde høsten gått tapp!

Her er vi nettopp ved sakens kjerne i vår aktuelle situasjon, både heime i Norge, her ute i Zaire og på andre misjonsfelt. Akkurat som «Bonde Hans» regnet ut hvor mange han trengte for å berge av-

lingen, hvor de trengtes og nårde trengtes, slik har Høstens Herre beregnet og sendt bud, kalt arbeidere, plassert og omplassert etter behov, men... så mange var (er) uvillige. Derfor er det så mye ubrøyt mark i dag, så mange avsvidd åkrer. Derfor faller så mange overmodne aks nyttesløst til jorden. Derfor så mange til døden forvilt rop fra tusener på tuse-ner: Kom! Hjelpe! Bring oss evangeliets lys! - men rop for døve ører! Å som det smertler å tenke på de mange ubrutte marker og åker-teiger. De venter på plog og hakke, men så er arbeiderne så redde for blemmer i fine hender og jord på nypussa sko at de foretrekker å pusle der i rosehekter og stauder bed rundt huset... Å, som det smertler å se de ødelagte og ruinererte åkrene p.g.a. uvillighet til omplassering. Se på menighetene i C. f.eks. Den er nå som en ruinaug med enkelte røyksøyler som minner om at det engang var ild og glød, men nå - askeskaug, og hvorfor? Jo, forstanderen, den

«Når jeg tenker på alle disse forsømte og glemte åkeriteigene og villmarken både heime i Norge og ute på misjonsmarkene, ja, da er det noe som tenner i meg, reiser seg der inne, noe som får lille, ubetydelige meg til å ønske at «jeg var noe», ønske at jeg hadde litt myndighet om ikke annet enn en eneste dag og da spesielt over pinseløket. Og hva ville jeg så foreta meg denne «myndighetsdagen»? Det er misjonær Petra Sveum som stiller dette spørsmålet. Hun gir svaret og så.

Svar som han du: «Ja, nå kjem je...» Personlig har jeg aldri hørt om at en først må bli arbeidsløs heime i Norge før en kan dra ut til sitt virkefelt ute på misjonsmarken. Snarere tvert om. Så kom deg av sted, du, før flere overmodne

aks går til spille, aks *du* skulle berge.

Det neste jeg ville foreta meg, var å «tvangsutskrive» hver eneste evangelist og forstander i våre norske byer og sende dem av sted i nord, syd, øst og vest til trange fjorder, inmostengte daler, bortgjemte grender for at de der kunne virke for Høstens Herre noen måneder. Igjen et kor av protestler og du tenker at jeg kan da slett ikke mene deg. Jo, deg, nettopp deg.

«Ja, men menigheten min, da.» sier du. Stopp litt. For det første er det nå slett ikke *din* menighet, men Guds. Og for det andre: I flere år har du nå betjent denne menigheten. Du har da vel lært dem «å brødtø seg selv» slik at de kan stå på egne ben en tid. Og er de nå for svake til å stå, så la dem falle på kne, da vel. Det ville være det beste som kunne hende denne «din» menighet det at de falt på kne og ble der noen måneder. Kutt ut søndagsmøtet, mandagsmøtet, ju-niorkor og alle disse... dagsmøtene og skriv rett og slett *bønn* over det hele, så skal du finne en helt ny menighet når du som «ny» forstander kommer tilbake. «Men økonomien da.» sier du, «du vet de løpende utgifter og...» Ta det rolig, du bror. Blir hjertene fylte av nådens og bønnens ånd, blir nok kollektbøssene fulle også. Det kan

Fort. s. 15

som en tærende ild i mitt indre og jeg må få dele det med andre. Det skjer under tårer og med frykt og megen beven, men det får bare «stå» til».

På nevnte bibelkurs ble det ved to anledninger spesielt pekt på de enorme områdene her ute som fremdeles er uten evangeliet. Det var som om Makedonia-ropet lød fra alle kanter: «Kom! Hjelp oss! Send oss evangeliet!» Under årets feltkonferanse var det tatt ut noen som skulle redegjøre for arbeidet på de forskjellige felt innen vårt område. Det var gripende å høre beretninger fra Kisangani, Kindu, Maniema, Kitindi, Kabare osv. Og igjen lød Makedonia-ropet og kanskje enda mer intenst: «Kom oss til hjelp! Send oss arbeidere!»

Da jeg satt og lyttet til dette, tok jeg til å gruble litt, regne litt, spørre litt. «Disse feltene, markene, åkerteigene, hører de ikke inn under Guds arbeidsmark!» Vi veit jo at en av bondens viktigste oppgaver er å skaffe seg arbeidere og nok av arbeidere for å få avlingen i hus til rett tid. Han regner ut, plasserer og omplasserer slik at grøden kan reddes til enhver tid. Men hva så med Høstens Herre og hans ansvarsområde, de store høstmarker? Hvorfor ligger så mang en åkerteig udyrket, avsvidd, forsømt, upåaktet? Har Høstens Herre regnet feil? Har han regnet feil når det gjelder arbeidsmarken her ute? Har han regnet feil når det gjelder den norske arbeidsmark, for også der ligger det ubrukt mark så mange plasser. Svaret er jo klart og innlysende: Høstens Herre har så visst ikke forregnet seg verken når det gjelder tid eller arbeidskraft, slett ikke. Feilen finnes et annet sted, og det er det vi skal snakke litt sammen om nå, du og jeg.

Hver gang disse «høstmark-tan-kene» kommer for meg, flytter jeg meg i tankene noen ti-år tilbake i tiden og ser meg sjøl som tenårings på alle fire i en stor kålrabiåker hos «Bonde Hans». Vi var fem tenåringer som jobbet der fra tidlig morgen til seine kvelden i herlige sommerdager. Festlig hadde vi det sjøl om knærne ble såre, ryggene verket og neglen ble kortere og kortere for hver dag de slåss med kveke og annet ugras. Litt stolte var vi og, for vi tjente jo hele 1.20 kr. pr. dag. (Da vi fikk vår første lenning, bestemte mor at min søster og jeg først av alt skulle kjøpe oss hvert vårt Nytestamente. Litt av en verdifull lønningspose, det, i hvert fall.) Men tilbake til kålrabiåkeren. Det hendte at

her. Dessuten arbeider vi så godt sammen vi fem her at jeg føler slett ikke for å flytte på meg, ikke enda i hvert fall...» Men Yngvar svarte ikke slik. Han reiste seg bare stille, børstet jorda av knærne, tørka hendene på bukselåra og sa med et godt, lyst smil: «Ja, eg kjem nå med ein gong!» Så gikk han til den ensomme, kjedelige jobben det var å sistte der på hesteriva tima etter time og rake den kjempstore kløvrevollen. Yngvar var villig og klar til «omplussing», derfor ble også den delen av «arbeidsmarken» ferdighøstet.

En morgen uteble Magne da vi stilte opp for å begynne arbeidet. Vi undret oss, men broren fortalte at Magne var sendt til meieriet med melka fordi sveiseren måtte hjelpe til med hesjing. Skulle Magne «kjøre mjølka». Han den «spe-de yngling» og så den vegen, over den brua og i den trafikken nede i sentrum... Men Magne dro glad og trygg av sted for han kjente «Bonde Hans» og visste at det var en mann som aldri handlet uten å tenke. Han visste at «Bonde Hans» gav han den støeste og sikreste hesten og den beste kjerra, og så dro han av sted uten så mye som ett ord til protest. Og sveiseren kunne bruke sine kjempekrefter der de trengtes best den dagen. nemlig til hesjing. Så kom mjølka på meieriet i rett tid og vollen ble ferdighesjet før kvelden fordi både Magne og sveiseren var villige til «omplussing».

Da vi var ferdige med kålrabiåkeren og vi fikk oppgjør, sa «Bonde Hans» alltid på sin lune måte: «Takk for jobben, og så før jeg vel lov å sende beskjed på dere når vi skal til med skuronn og potetopp-taking.» Og like sikkert som høsten kom, kom budet fra «Bonde Hans»: «I morgen tar vi til med skuronna!» Og så var det «å stille opp» sammen med den faste staben til ny innsats i kalde høstdager og solvarme middagstimer. Slik gikk det år etter år og «Bonde Hans» fikk både høy, korn, poteter og kålrabi i hus så snart ikke høststormer og snøen overrasket for mye. Hvorfor lyktes det for «Bonde Hans»? Var det fordi han var så flink til å regne og beregne, flink til å organisere det hele? Å nei, slett ikke bare det. Dersom arbeiderne han hadde regnet med og kalt på til arbeidet, hadde ute-blitt, hadde nektet å jobbe, hadde nektet enhver omplassering og omdirigering, ja, da hadde det ikke hjulpet noen verdens ting med bondens feilfrie beregninger og

lingen, hvor de trengtes og når de trengtes, slik har Høstens Herre beregnet og sendt bud, kalt arbeidere, plassert og omplassert etter behov, men... så mange var (er) uvillige. Derfor er det så mye ubruytt mark i dag, så mange avsvidd åkrer. Derfor faller så mange overmodne aks nyttesløst til jorden. Derfor så mange til døden fortvilte rop fra tusener på tusener: Kom! Hjelp! Bring oss evangeliets lys! - men rop for døve ører! Å som det smerter å tenke på de mange ubrutte marker og åker-teiger. De venter på plog og hakke, men så er arbeiderne så redde for blemmer i fine hender og jord på nypussa sko at de foretrekker å pusle der i rosehekker og staudder rundt huset... Å, som det smerter å se de ødelagte og ruinerte åkrene p.g.a. uvillighet til omplassering. Se på menigheten i C. f.eks. Den er nå som en ruinhaug med enkelte røyksøyler som minner om at det engang var ild og glød, men nå - askehaug, og hvorfor? Jo, forstaderen, den brennende vekkelsespredikanten, ildsjelen, han sa nei og nei igjen de gangene Høstens Herre bad om hans tjeneste på en annen åkerteig. Nå har han kjørt både seg sjøl og skuta i senk p.g.a. ulydighet. Eller den så blomstrende menigheten i R. Ødelagt, på randen av fullkommen krise fordi det var en som sa nei da han ble kalt dit. Så ble en annen valgt, som ikke var kalt... og så gikk det bare ikke. Eller de tusener på tusener som ennå ikke har hørt Jesu navn nevnes fordi de som ble bedt om å gå til dem med budskapet, nektet å gå. Si meg, er det noen som til nå har ventet for-gjeves på... deg?

Når jeg tenker på alle disse forsømte og glemte åkerteigene og villmarken både heime i Norge og ute på misjonsmarkene, ja, da er det noe som tenner i meg, reiser seg der inne, noe som får lille, ubetydelige meg til å ønske at «jeg var noe», ønske at jeg hadde litt myndighet om ikke annet enn en eneste dag og da spesielt over pinsesefolket. Og hva ville jeg så foreta meg denne min «myndighets-dagen»? Først ville jeg få «ut» alle friske, hjemmевærende misjonærer og misjonskandidater, få dem av sted til den åkerteigen Gud selv har utsett for dem. Jeg synes å høre et kor av protester: «Kjære deg, jeg står jo midt oppe i et rikt virke her! Du ser hvor opptatt jeg er... Du kan da ikke mene...» Jo, du, jeg mener du skal dra. Yngvar var også «midt oppe i arbeidet» da han ble kalt vekk fra kålrabiåkeren...

foreta meg denne «myndighets-dagen»? Det er misjonær Petra Sveum som stiller det spørsmålet. Hun gir svaret om så.

Svar som han du: «Ja, nå kan jeg...» Personlig har jeg aldri om at en først må bli arbeid heime i Norge før en kan dra ut sitt virkefelt ute på misjonsmarken. Snarere tvert om. Så kom av sted, du, før flere overmo-

Har høstens Herre . . .

Forts fra s. 11

du stole på. Pakk kufferten og dra av sted, du, dit Herren kaller . . .

«Men jeg,» sier evangelisten, «du kan da ikke mene meg, jeg står jo midt oppe i en vekkelse. Du mener da ikke at jeg skal dra nå?» Jo, akkurat det mener jeg. «Ja, men vekkelsen, da?» Kjære bror, er vekkelsen så knyttet til deg at den forsvinner så snart du runder første sving, ja, da er det sannelig på tide at du kommer deg av sted. Dra som første mann, du far!

Nå ryster nok mangen forstander, misjonær, evangelist, ja, hver leser oppgitt på hodet, smiler overbærende til dette og mumler stille: «Utopi, søster! Bare utopi!» Jeg sier akkurat det samme, men det er bare så forargelig at noe i mitt innerste indre ikke er enig med seg og her skal du få vite hvorfor.

Når jeg har hatt mine «hvileperioder» heime i Norge har jeg reist litt og da helst på småsteder for de har alltid vært mine «hjerdebarn». Rett ofte er jeg da blitt forundret over å finne et bedehus og en egen menighet i de mest bortgemte krokene. Jeg har begynt å spørre litt ut om «menighetens historie», og mest alltid har svaret vært omtrent som slik: «Jo, du skjønner våren og sommeren 1940 var nåværende forstander evakuert hit. Så hadde vi husmøter, det ble vek-kelse og både han og andre besøkte oss rett ofte under krigen for å skaffe seg litt mat og dermed ble det faste møter, bedehus og menighet. Men nå etter krigen har det dessverre dabbet av . . . Nå har vi sjelden og aldri besøk, bare enkelte ganger i forbindelse med inn-samlinger . . .» Utopi eller hva?

Selv er jeg oppvokst i ei lita grend som «faller mellom to stoler» når det gjelder møtevirksomhet. I min oppvekst var det sjelden eller aldri møter der i grenda, men sommeren 1940 ble det møter, og hvorfor? Jo, to prester var evakuert til en gård der i grenda og så ble det møter . . . Utopi? Nei, nøktern virkelighet!

I Ap.gj. 8 leser vi om hvordan evangeliets såkorn ble sådd utenfor Jerusalems åkerteig. «Men på den dag ble det en stor forfølgelse mot menigheten i Jerusalem, og de ble alle adspredt over Judeas og Samarias land, unntagen apostlene» (8,1). «Og de forkynte evangeliet i mange av samaritanenes byer» (v. 25). «Men Filip ble funnet i Asdod, og han dro omkring og forkynte evangeliet i alle byene, inntil han kom til Cesarea» (v. 40). Utopi? Å, nei, nøktern virkelighet.

Venner, medarbeidere, skal vi vente til «en ny Jerusalems forfølgelse» eller «et nytt 1940» før vi kommer oss ut over dørstokken?

Så til slutt et spørsmål til tålmodige deg som har orket å lese denne artikkelen helt til nå: Hvordan er det med deg? Er du på den rette plass på Herrens åker? Jeg spør ikke om du er aktiv i Herrens tjeneste, for det vet jeg du er. Du er så opptatt, så. Mye har du fått utrettet også både der du var før og der du er nå. Du har bygt, du har utvidet virksomheten, osv. men, du – tenk om dine byggekunster skulle vært brukt f.eks. her i Zaire? Du er fullt opptatt med junioren, med undervisning, med det ene og det andre. Ære være deg for det. Men du, er du sikker på at det er de rette

juniorene du arbeider blant, at det er den rette skoleklassen du står overfor? En av de mange tomme plassene her ute og andre steder, står vel ikke tom fordi du nekter å gå? De mange hjerteskjærende ropene fra lengtende sjeler, roper de forgjeves fordi du ikke vil gå til dem? Står det en tom plass i Zaire eller et annet sted i dag fordi du foretrekker rosebedet i Norge framfor nybrottet ute? Jeg bare spør. La svaret bli gitt til Høstens Herre som aldri regner feil . . .

Før vi nå blar videre og leser i K.S. så la oss bli stille litt innfor denne Høstens Herre og så ber vi for hverandre med denne enkle lille bønne: «Herre, la meg alltid, hver dag, få være og virke på verdens beste og sikreste arbeidsplass: i sentrum av din vilje!»

